

Воротицький Т.

курсант 1 курсу факультет № 2 – підготовки фахівців для НГУ ННІ № 3 НАВС

науковий керівник: **Галай В. О.**

доцент кафедри загально-правових та психологічних дисциплін факультет № 2 – підготовки фахівців для НГУ ННІ № 3 НАВС, к.ю.н., доцент

МІЖНАРОДНА ОРГАНІЗАЦІЯ ІНТЕРПОЛ В СИСТЕМІ ПРАВООХОРОННОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

Інтерпол є особливою міжнародною організацією, завдяки якій координується міжнародне поліцейське співробітництво.

Співпраця поліцейських органів в межах Інтерполу заснована на діях, що застосовуються цими органами на території своїх країн і у строгій відповідності до їх національних законодавств. Всі країни, що входять до Інтерполу, мають рівні права незалежно від розміру їх фінансових внесків [1].

Як зазначає О. М. Бандурка, у повсякденній практиці Інтерпол не стикається з усіма видами злочинів міжнародного характеру, але існує досить стійка група злочинних діянь, які фігурують в офіційних запитах правоохоронців і задля розкриття яких здійснюється активне співробітництво поліцейських служб. Найбільш поширеними серед них нині є тероризм, фальшивомонетництво, незаконний обіг наркотичних засобів і психотропних речовин, відмивання “брудних” коштів, викрадення культурних цінностей і антикваріату, торгівля людьми [2, с. 238].

Схематично реалізація взаємодії шляхом направлення відповідних запитів виглядає наступним чином:

- практичний підрозділ правоохоронного органу України,
- територіальний підрозділ НЦБ Інтерполу,
- НЦБ Інтерполу України,
- НЦБ Інтерполу іноземної держави
- поліцейський (практичний) підрозділ правоохоронного органу іноземної держави [3, с. 43].

За аналогічною схемою відбувається й зворотній зв’язок. Однак у цій схемі можливі й винятки. Слід враховувати, що із надходженням запиту правоохоронного органу України (НЦБ Інтерполу України) до зарубіжного НЦБ він не обов’язково скеровуватиметься до поліцейських підрозділів на місцях. Структурна побудова поліції деяких країн світу передбачає функціонування

НЦБ Інтерполу як оперативного підрозділу, а не як такого, що забезпечує виключно взаємодію з правоохоронними органами іноземних держав. Як приклад можна навести НЦБ Інтерполу в Естонії: працівники цього підрозділу безпосередньо отримують запити від зарубіжних НЦБ, виконують необхідні заходи, зокрема перевіряють інформацію за банками даних поліції, опитують громадян, вживають заходів щодо встановлення та затримання осіб, які розшукуються, здійснюють інші оперативнорозшукові заходи [4, с. 169].

Структура Інтерполу передбачає функціонування в кожній державі-члені Національного центрального бюро (НЦБ) Інтерполу – підрозділу, який забезпечує міжнародне співробітництво правоохоронних органів держави. По суті, це “опорні пункти” Інтерполу “на місцях”. Організаційні моделі НЦБ різні, оскільки їх структури визначає кожна держава самостійно. У США, наприклад, НЦБ перебуває у складі Міністерства юстиції, у Великобританії – столичного поліцейського формування – Скотланд-Ярду. В Франції та Італії НЦБ входять до Генеральних дирекцій кримінальної поліції МВС, а в Бельгії відповідні функції виконує Генеральний секретаріат судових представників Міністерства юстиції [5, с. 235].

В Україні неодноразово розглядалося питання про надання НЦБ Інтерполу функцій оперативного підрозділу. Разом з тим, вчені переважно притримуються думки, що таке рішення на даному етапі є недоцільним. Так, О. Н. Карпов зазначає, згідно відомчих нормативно-правових документів, на співробітників Інтерполу не покладається безпосереднє виконання оперативних функцій, вони лише включаються до складу слідчо-оперативних груп, контролюють процес реалізації заходів, здійснюють перевірку за базами даних Інтерполу під час рейдів та перевірок, надають відповідні консультації.

Отже, можна зробити висновок, що Інтерпол можна віднести до міжнародних організацій з високим рівнем представництва держав задля вирішення визначеного кола питань, пов'язаних з участю поліцейських органів країн-членів у боротьбі з кримінальною злочинністю.

Список використаних джерел:

1. Історія ІНТЕРПОЛ [Електронний ресурс]. – Режим доступу http://interpol.np.gov.ua/?page_id=188.
2. Бандурка О. М. Інтерпол: Міжнародна організація кримінальної поліції : наук.-практ. посібник / О. М. Бандурка. – Х. : Держ. спец. вид-во “Основа”, 2003. – 324 с.
3. Біленчук П. Д. Сучасний тероризм: світові, вітчизняні та регіональні тенденції : навч. посіб. / Біленчук П. Д., Кравчук В. В., Кравчук О. В., Кулик В. М. – Хмельницький : ХмЦНТЕІ, 2008. – 212 с.

4. Паніотов Є. К. Правові та організаційно-тактичні основи взаємодії правоохоронних органів каналами Інтерполу / Є. К. Паніотов // Підприємництво, господарство і право. – 2008. – № 9. – С. 167–170.

5. Говійко Є. А. Структура та функції міжнародної організації кримінальної поліції Інтерпол / Є. А. Говійко // Наук. вісник Нац. акад. внутр. справ. – 2011. – № 4. – С. 232–237.